

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: EU's forfatning : Lissabon-traktaten : En gennemgang af Sven Skovmand

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 2011

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

EU's forfatning: Lissabon-traktaten

En gennemgang af Sven Skovmand

EUDemocrats

EU's forfatning: Lissabon-traktaten

Lissabon-traktaten trådte i kraft den 1. december 2009, efter at det med en massiv kampagne var lykkedes at presse de irske vælgere til at stemme for den. Ved en tidligere afstemning havde irerne stemt nej, men det tog man ikke hensyn til. EU-landenes ledere ønskede for enhver pris at få pagten vedtaget.

Derfor havde de øvrige landes politiske repræsentanter indgået en aftale om, at vælgerne ikke skulle have mulighed for at stemme om traktaten. De frygtede, at afstemninger ville føre til et nej, sådan som de havde gjort i Frankrig og Holland i 2004, da Lissabon-traktatens forgænger – Forfatningstraktaten – var til afstemning i de to lande. Og der blev kun holdt afstemning i Irland, fordi de irske politikere vidste, at de irske domstole aldrig ville anerkende et irsk ja, hvis det ikke var godkendt ved en folkeafstemning.

EU-politikernes frygt var forståelig. For traktaten giver ikke blot EU langt mere magt end før. Den flytter også magt fra de små lande til de store.

Danmark har i dag 7 af Ministerrådets 345 stemmer, og indtil 2014 har Danmark mulighed for at samle 91 stemmer for at få et blokerende mindretal – godt 25 procent – imod et forslag. Herved kan vi forhindre det i at opnå et »kvalificeret flertal« og dermed blive vedtaget.

I 2014 opgives stemmetallene, og EU overgår til et kvalificeret flertal, som skal rumme 55% af landene og 65% af EU's samlede befolkning. Danmark skal altså til den tid reelt have støtte fra hele 12 af EU's andre medlemslande for at få et forslag forkastet.

De store lande får det langt lettere. De skal blot nå op på 35 procent af stemmerne – under forudsætning af, at mindst fire lande siger nej til et forslag. Det betyder, at lande som Tyskland, Frankrig, Italien og Storbritannien får langt bedre vilkår end Danmark. Alene af denne grund ville en dansk folkeafstemning efter al sandsynlighed føre til, at traktaten blev forkastet.

En stadig snævrere union

Ifølge en undersøgelse fra det tyske justitsministerium kom 84% af Tysklands love i perioden 1999 and 2004 fra EU. Men det er ikke nok. EU's gamle mål om »en stadig snævrere union« findes også i Lissabon-traktatens første artikel.

Den farlige styrkelse af Parlamentet

Danmarks stilling bliver også svækket af helt andre grunde. Den vigtigste er, at Ministerrådet afgiver en væsentlig del af sin indflydelse til EU-parlamentet, som får en langt stærkere stilling i forhold til EU's lovgivning.

Indtil nu har Ministerrådet truffet den første beslutning om alle Kommissionens lovforslag. Parlamentet har derefter kunnet søge at ændre Ministerrådets beslutninger.

Med Lissabon-traktaten bliver det omvendt.

Nu skal Parlamentet begynde med at tage stilling til Kommissionens lovforslag, hvorefter Ministerrådet kan behandle dem. Begge parter har fortsat mulighed for at forhindre vedtagelsen af et forslag, og de kan som hidtil søge at opnå enighed i et forligsudvalg, der rummer lige mange medlemmer fra Parlamentet og Ministerrådet. Men den ændrede rækkefølge har symbolsk betydning. Den antyder, at Parlamentet er vigtigere end Ministerrådet, på samme måde som Underhuset i London er vigtigere end Overhuset. Det har selvsagt også betydning, at Parlamentet

3

er først om at behandle et lovforslag. Det giver mulighed for at gå mere i detaljen, end man kan i dag.

Parlamentet får også en afgørende rolle, når EU's regering – Kommissionen – skal udpeges.

Før skulle Parlamentet blot godkende den person, som Ministerrådet indstillede til at være formand for Kommissionen. Efter Lissabon-traktaten skal Parlamentet stemme om ham eller hende. Og hvis kandidaten ikke får et flertal af de afgivne stemmer, skal EU's medlemslande indstille en ny kandidat.

EU-parlamentet får også en afgørende rolle med hensyn til udformningen af EU's budget. Før skulle det endeligt godkendes af Ministerrådet. Nu skal det godkendes af Parlamentet.

Disse ændringer betragtes af mange EU-tilhængere som en styrkelse af demokratiet. Men for det danske demokrati er det et klart tilbageslag. For mens vi trods alt har en vis indflydelse i Ministerrådet, har vi kun 13 af de nuværende 736 medlemmer i EU-parlamentet – godt 1,7 procent (Dette tal vil ændre sig efter det næste EU-parlamentsvalg eller en eventuel udvidelse, men tallet må ifølge Lissabon-traktaten ikke overstige 751). Og mens den danske repræsentant i Ministerrådet står til ansvar over for Folketinget, har medlemmerne af Parlamentet ikke en tilsvarende pligt.

Det er i øvrigt også usikkert, om vi bliver ved med at have en dansk kommissær, sådan som vi hidtil har haft det. Ifølge Lissabon-traktaten skal Kommissionen fra 2014 kun bestå af 18 medlemmer, og det vil med 27 medlemmer betyde, at vi mister vores plads i hver tredje periode. I forbindelse med Irlands anden folkeafstemning blev der ganske vist afgivet et løfte om, at hvert land skal blive ved med at have en kommissær, men så længe traktaten ikke er ændret – f.eks. i forbindelse med optagelse af nye medlemslande – består der usikkerhed om sagen.

At have en kommissær er af stor betydning, fordi han eller hun vil have et sådant kendskab til danske forhold, at den pågældende kan bekæmpe forslag, der vil få en helt urimelig virkning i Danmark.

Afskaffelse af vetoet

Da Danmark i 1973 blev medlem af EU (som dengang hed EF), skulle langt de fleste beslutninger træffes med enstemmighed. Det betød, at et enkelt medlemsland kunne forhindre en beslutning i at blive gennemført. Man sagde, at landene havde vetoet.

Denne ret blev på stort set hele det økonomiske område afskaffet i 1987 med den traktatændring, der i Danmark blev kaldt for »EF-pakken«. Men på andre områder blev vetoet bevaret. Det gjaldt først og fremmest inden for retspolitik og militær. Disse to områder blev ganske vist gjort til en del af EU's politik i Maastricht-traktaten, der trådte i kraft i 1993. Men i første omgang blev de indført som »mellemstatslige« ordninger, og det betød, at alle lande skulle være enige om det, der blev vedtaget.

I Lissabon-traktaten bliver retspolitikken gjort til en del af det over-nationale EU, og det betyder, at reglerne skal vedtages med kvalificeret flertal, hvor de før skulle vedtages med enstemmighed.

Det bliver også let at afskaffe de regler, der stadig bygger på enstemmighed. Man skal blot på et møde i Det Europæiske Råd vedtage, at de pågældende regler skal afgøres med kvalificeret flertal. På den måde slipper man for at foretage ændringer af traktaten med alle de ubehagelige følger, det kan have for EU's ledere. Man kalder fremgangsmåden med det franske ord »passerelle«, der betyder »gangbro«.

Vetoet afskaffes

Lissabon-traktaten betyder, at medlemslandene på 53 områder har mistet vetoet. Det gælder bl.a. energi, civilbeskyttelse, udenlandske investeringer, turisme, rumpolitik og folkesundhed bl.a. i forhold til kvalitet og sikkerhed mht. organer og blod.

EU-retten får nu officielt forrang

Allerede i 1964 erklærede Domstolen i Luxembourg i forbindelse med en retssag mod det italienske selskab ENEL, at EU's regler altid gik forud for medlemslandenes regler. Man taler om »EU-rettens forrang«.

I forbindelse med afstemningen i 1972 trak den juridiske professor Erik Siesby denne sag (Costa mod ENEL) ind i debatten. Han erklærede, at dommen var så vidtgående, at den krævede en ændring af Grundloven, hvilket igen ville kræve, at en tilslutning til EU skulle ske med støtte fra mindst 40 procent af vælgerne – en langt sværere opgave end at få flertal ved en folkeafstemning.

Den danske regering svarede dengang, at dommen ikke var en del af traktaten, og at den derfor ikke ville spille nogen rolle for afstemningen. Og begrebet »EU-rettens forrang« kom heller ikke med ved nogen af de følgende ændringer af traktaten.

Men Lissabon-traktaten indfører bestemmelsen. Den står ganske vist ikke i selve traktaten, men den står i erklæring 17, som har samme retslige virkning.

»Konferencen erindrer om, at traktaterne og den ret, der vedtages af Union på grundlag af traktaterne, i overensstemmelse med Domstolen for Den Europæiske Unions faste retspraksis har forrang frem for medlemsstaternes ret på de betingelser, der er fastlagt i nævnte retspraksis,« står der i erklæringens indledning. Og i en tilknyttet udtalelse fra Ministerrådets juridiske tjeneste står der til sidst: »Den omstændighed, at princippet om fællesskabsrettens forrang ikke medtages i den nye traktat, ændrer ikke på nogen måde ved eksistensen af dette princip og ved Domstolens eksisterende retspraksis.«

Ved at sige ja til denne erklæring har regeringen og flertallet i Folketinget altså sagt ja til, at danske love ikke betyder noget, hvis de kommer i strid med, hvad der er vedtaget af EU.

Dette forhold er et væsentlig led i den retssag, der er rejst mod regeringen for overtrædelse af Grundloven, og som er omtalt på side 14 i denne pjece.

Præsident og udenrigsminister

Hvis den kommende EU-union skal fungere som en stat, skal den naturligvis have en officiel ledelse, og det har den hidtil ikke haft.

EU har indtil nu været ledet af et formandskab, som hvert halve år er gået på skift mellem medlemslandene. Denne ordning har ikke været tilfredsstillende for tilhængerne af unionen. Den betyder jo, at det er svært at få øje på, hvad EU står for.

Derfor indfører Lissabon-traktaten både en præsident og en udenrigsminister, som dog af hensyn til visse medlemslandes sarte følelser kaldes for »højtstående repræsentant«. De to udpegede personer er belgieren Herman van Rompuy og Catherine Ashton fra Storbritannien. De er udnævnt for en periode af to et halvt år, men kan få stillingen forlænget, så de i alt sidder for en periode af fem år. De to personer er forholdsvis ukendte, men netop derfor kan de måske få et betydeligt spillerum.

De er udpeget af Det Europæiske Råd, som består af stats- og regeringschefer fra medlemslandene. Det blev oprettet i oktober 1972 – umiddelbart efter den danske folkeafstemning om EF – og det får i Lissabon-traktaten en endnu større rolle, end det hidtil har haft. Dets møder kaldes for »topmøder«, og de har ikke faste stemmeregler, hvad der i praksis betyder, at de store lande har en afgørende vægt.

Det Europæiske Råd må ikke forveksles med Ministerrådet, der tager sig af EU's daglige forretninger og officielt har det forvirrende navn »Rådet«. Her vil man fortsat have et formandskab, der skifter hvert halve år. Der lægges dog i traktaten op til, at denne ordning kan blive ændret.

EU's dyre præsident

Med Lissabon-traktaten fik EU sin egen præsident. Han hedder pt. Herman van Rompuy. EU-præsidenten har en årsløn på 2 mio. kr. Inkluderer man omkostninger for hans rejser og forskellige rettigheder, så koster han over 10 mio. kr. om året. Han er dermed bedre lønnet end USA's præsident.

Kilde: News of The World 3. januar 2010.

Hvad »udenrigsministeren« kan gøre

Selvom Catherine Ashton officielt kun er »højtstående repræsentant«, får hun som EU's udenrigsminister betydelig indflydelse.

Hun bliver fast formand for de møder i Ministerrådet, som udenrigsministrene deltager i, og hun bliver samtidig fuldgældigt medlem af Kommissionen med ansvar for udenrigspolitiske spørgsmål. Og hun kan få gennemført sine forslag inden for udenrigs- og sikkerhedspolitik, hvis der er et kvalificeret flertal for dem.

Folkene i hendes »ministerium« vil bestå af embedsmænd fra EU's generalsekretariat og fra medlemslandenes udenrigsministerier.

Dette »ministerium« har lige så lidt som den »højtstående repræsentant« nogen fastlagt magt. Men det vil utvivlsomt spille en rolle, at EU nu får sagkyndige til at vurdere den udenrigspolitiske situation. Det havde Ministerrådet ikke, da det i 1991 anerkendte Slovenien og Kroatien som selvstændige stater og dermed var med til at sætte den jugoslaviske borgerkrig i gang.

Vi må dog gøre os klart, at EU's udenrigspolitik vil blive styret af de ønsker, som ledende EU-politikere har om at gøre EU til en stormagt. Og vi skal ikke forvente, at der vil blive taget hensyn til menneskerettigheder og demokrati. Aston har f.eks. foreslået, at EU skulle ophæve våbenblokaden over for Kina uden hensyn til det kinesiske styres undertrykkelse af nationale mindretal og folk, der uenige med styret. Heldigvis blev forslaget ikke vedtaget, men det vil formentlig komme op igen.

Den »højtstående repræsentant« og hendes embedsmænd kommer også til at spille en rolle, fordi EU efter Lissabon-traktaten kan optræde som »juridisk person«, hvilket vil sige, at organisationen kan optræde som en stat i internationale forhandlinger.

Vent med debat til Lissabon-traktaten er vedtaget

Følsomme diskussioner om EU's Lissabon-traktat må vente, til traktaten er vedtaget. Sådan lød beskeden fra formanden for EU-parlamentets udvalg for konstitutionelle anliggender, tyskeren Jo Leinen, i internt et brev til en række andre udvalgsformænd i marts 2008. Dermed skulle debatten begrænses, ikke mindst fordi Irland afholdt folkeafstemning om traktaten.

Militæret skal styrkes

Vi kan allerede se, at EU er ved at udvikle sig til en stormagt – sådan som de ledende EU-politikere ønsker – med et udenrigsministerium og en udenrigsminister, og EU-militæret er under opbygning. Unionen ønsker at blive en militær aktør på linje med USA. Men EU's militære styrke er i dag langt mindre end USA's.

Det så man under borgerkrigen i Jugoslavien. Når det lykkedes at få afsluttet den krig, som EU selv havde været med til at sætte i gang, skyldtes det udelukkende, at USA satte sit militær ind. Det var ydmygende for EU. Det søger man at »rette op« på i Lissabon-traktaten.

I artikel 42 kan man blandt andet læse følgende:

»Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik udgør en integrerende del af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Den sikrer Unionen en operationel kapacitet, der gør brug af civile og militære midler. Unionen kan anvende disse i forbindelse med opgaver uden for Unionens område med henblik på fredsbevarelse, konfliktforebyggelse og styrkelse af den internationale sikkerhed i overensstemmelse med principperne i De Forenede Nationers pagt...

Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik omfatter gradvis udform-

9

ning af en fælles EU-forsvarspolitik. Denne vil føre til et fælles forsvar, når Det Europæiske Råd med enstemmighed træffer afgørelse herom...

Medlemsstaterne stiller civil og militær kapacitet til rådighed for Unionen til gennemførelse af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik med henblik på at bidrage til opfyldelsen af de mål, Rådet har opstillet...

Medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet.»

Samtidig traktatfæster man det europæiske agentur for forsvarsmateriel, forskning og militær kapacitet, der blev oprettet af EU's Ministerråd i 2004 – allerede inden dets oprettelse var vedtaget i en traktat. Agenturet skal gøre det muligt for medlemslandene at samordne deres våbenproduktion og få »forbedret deres militære kapacitet«.

1 million underskrifter – og så stiller EU måske et lovforslag

I Danmark kan alle folketingsmedlemmer stille lovforslag.

I EU er det kun embedsmændene i EU-kommissionen, der kan stille lovforslag.

Men med Lissabon-traktaten blev det muligt for EU's borgere at opfordre EU-kommissionen til at stille et bestemt lovforslag, der er i tråd med traktaten. Det kræver 1 million underskrifter fra mindst syv medlemslande, og så stiller EU-kommissionen måske det pågældende lovforslag, men den er ikke nødt til det.

Kravet om, at det skal være i tråd med traktaten, betyder, at man vil afvise forslag om f.eks. en afskaffelse af EU's forsvarsagentur, der støtter våbenindustrien, eller en afskaffelse af EU-parlamentets rejsecirkus mellem Bruxelles og Strasbourg.

EU skal kunne fastsætte straffe

På det retspolitiske område går man endnu videre. I øjeblikket er kun grænsekontrol, asyl og indvandring lagt direkte under EU, mens politi og strafferet stadig afgøres af medlemslandene i fællesskab. Denne forskel ophører med traktaten. Bortset fra enkelte »følsomme områder« – familie- og arveret samt legal indvandring – bliver der overalt tale om afgørelser med kvalificeret flertal.

Inden for strafferetten gælder det ganske vist kun dele af civilretten og »kriminalitet af særlig grov karakter, som har en grænseoverskridende dimension«. Men listen over de kriminelle forbrydelser er lang. Den omfatter således terrorisme, menneskehandel, seksuel udnyttelse af kvinder og børn, ulovlig narkotikahandel, ulovlig våbenhandel, hvidvaskning af penge, forfalskning af betalingsmidler, edb-kriminalitet og organiseret kriminalitet. Og hvis Ministerrådet finder, at listen bør udvides, kan det ske, hvis der er enstemmighed for tanken.

En logisk følge af EU's udvidede rettigheder er, at der skal kunne oprettes en europæisk anklagemyndighed – igen under forudsætning af, at der er enstemmighed for det.

I første omgang skal anklagemyndigheden kun beskæftige sig med lovovertrædelser, der skader EU's finansielle interesser. Men Det Europæiske Råd kan udvide anklagemyndighedens virkeområde.

Lissabon-traktaten identisk med EU-forfatningen

Det passede ikke, da forhenværende statsminister Anders Fogh Rasmussen og andre europæiske ledere påstod, at EU's Lissabon-traktat er væsentligt forskellig fra EU-forfatningen, der blev forkastet af hollændere og franskmænd og som danskerne skulle have stemt om i 2005.

Den anklage kom fra en af hovedarkitekterne bag EU-forfatningen: Frankrigs tidligere præsident Valéry Giscard d'Estaing, der i et åbent brev i Politiken den 28. oktober 2007 bl.a. skrev: »I Lissabon-traktaten, der er blevet til alene med udgangspunkt i forfatningstraktaten, er værktøjerne fuldstændig de samme. Det eneste, der er anderledes, er, hvordan værktøjskassen er ordnet«.

Forbeholdene – de danske undtagelser

I første omgang berøres Danmark ikke af disse dramatiske ændringer af EU's militære og retspolitiske rolle. Den danske regering tog jo i december 1992 i Edinburgh fire forbehold for, hvad man ville være med til. Det gjaldt både militærpolitikken og retspolitikken samt bevarelsen af den danske Krone og et påtænkt unionsborgerskab.

Forbeholdene – undtagelserne – er stadig gældende, og de kan kun afskaffes, hvis der kan opnås flertal for dem ved folkeafstemninger. De tages da også alvorligt i Lissabon-traktaten, hvor der er en protokol på hele syv sider om Danmarks forhold.

Den militære undtagelse

I protokollen siges det direkte, at Danmark ikke er forpligtet til at betale til de militære aktioner, som EU gennemfører. Vi er heller ikke forpligtet til at stille militær kapacitet til rådighed for Unionen.

Det militære forbehold sikrer os altså mod at deltage i EU's militære aktioner. Det sikrer os også mod kravet om at udbygge vores militære kapacitet, hvad der let kan blive en dyr affære.

De danske militære udgifter var i 2009 cirka 22 milliarder kroner, hvad der svarer til omkring 1,2 procent af det danske bruttonationalprodukt. Til sammenligning brugte både England og Frankrig over 2,5 procent, og NATO har anbefalet sine medlemslande at bruge mindst 2,0 procent.

Det er vel næppe urealistisk at regne med, at vores militære udgifter vil komme til at stige med en halv snes milliarder kroner, hvis vi går med i det militære samarbejde.

Den danske rets-undtagelse

Som det fremgår af side 11, sker der med Lissabon-traktaten en dramatisk udvidelse af EU's retspolitiske rolle. Den er Danmark i første omgang beskyttet imod takket være forbeholdet fra 1992. Det siger nemlig – på en temmelig snørklet måde – at Danmark kun er villig til at samarbejde om retspolitikken, så længe det sker på et mellemstatsligt grundlag.

Danmark har rent faktisk deltaget i alt det retspolitiske samarbejde, som der har kunnet opnås enighed om. Men i ingen af disse tilfælde har vi været forpligtet over for EU's domstol, og vi har principielt haft mulighed for på et hvilket som helst tidspunkt at træde ud af samarbejdet.

Et flertal i Folketinget ønsker at ændre den danske retsundtagelse, så Folketinget fra sag til sag kan afgøre, om Danmark skal deltage i EU's overnationale love på retsområdet. På EU-sprog betyder det, at Danmark går fra en »opt-out« til en »opt-in« undtagelse. Irland og Storbritannien har allerede »opt-in« undtagelser på retsområdet.

Tilhængerne af EU vil hævde, at Folketinget dermed bliver vores garanti for, at Danmark tilslutter sig de love på retsområdet, som er i Danmarks interesse. Men en sådan svækket ordning er en ensrettet vej. Hvis Folketinget har sagt ja til en overnational lovgivning, så fanger bordet, og så kan kun EU bestemme, hvordan og hvornår denne lovgivning senere skal udvikles. Derudover er det EU-domstolen, som får magt over området. Tilhængerne af EU hævder også, at det vil være skadeligt for os at bevare retsundtagelsen i sin nuværende form, og nævner blandt andet menneskehandel som problem. Men påstanden er ikke rigtig. For vi vil som hidtil kunne indgå retslige aftaler med EU. Et land som Norge, der står uden for EU, har ingen problemer på dette område, og rigspolitichefen Jens Henrik Højbjerg har offentligt udtalt, at problemer er til at løse.

Danmarks svar om Lissabon-traktaten er fortroligt

Efter det franske og hollandske nej og en såkaldt tænkepause stillede daværende EU-formand Angela Merkel 12 spørgsmål om, hvordan EU kunne komme videre med den forkastede EU-forfatning. Nogle af spørgsmålene drejede sig om kosmetiske ændringer, andre drejede sig om forfatningens opbygning, omfang og indhold, og der var spørgsmål, om man skulle tillade ændringer bl.a. på det sociale område og EU-rettens forrang.

Den danske regering har nægtet at fortælle, hvad den på Danmarks vegne har svaret på Angela Merkels 12 spørgsmål om EU-forfatningens fremtid. »Indholdet heraf er fortroligt af hensyn til forholdet til andre lande,« svarede daværende udenrigsminister Per Stig Møller i 2007 på baggrund af et spørgsmål fra Rune Lund i Folketingets Europaudvalg.

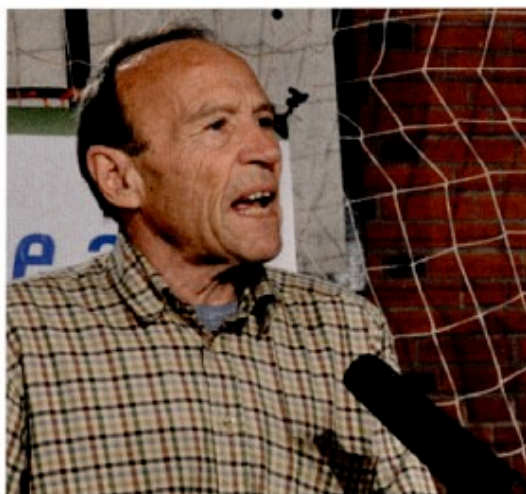
Retssagen mod regeringen

Det er indlysende, at Lissabon-traktaten er af så vidtrækkende betydning, at den som en række forudgående traktater burde være behandlet efter Grundlovens § 20, der kræver folkeafstemning om overladelse af suverænitet, med mindre 150 medlemmer af Folketinget stemmer for det. Og et sådant flertal eksisterer ikke. Derfor overtrådte regeringen og flertallet i Folketinget den grundlov, de selv har skrevet under på, da de sagde nej til en folkeafstemning.

I Tyskland var der tvivl om, hvorvidt Lissabon-traktaten var forenelig med den tyske grundlov. Derfor tog den tyske regering forbehold for, hvad Forfatningsdomstolen i Karlsruhe ville sige til traktaten. Først efter at domstolen med visse forbehold havde givet den tyske regering ret til at skrive under på traktaten, blev den godkendt fra tysk side.

Så da 35 danskere med professor Ole Krarup i spidsen anlagde sag mod regeringen for brud på Grundloven, burde den danske regering have handlet på samme måde, men det gjorde den ikke. Den gik ud fra som en selvfølge, at Højesteret ville sige nej til at behandle sagen.

Regeringen gjorde derfor alt, hvad den kunne for at skabe problemer

Ole Krarup, sagfører i sagen om Lissabon-traktaten: »Lissabon-traktaten giver øget magt til EU og dermed ændrede betingelser for demokratiet i Danmark. Det er aktiv umyndiggørelse og afdemokratisering, som sætter folk uden for indflydelse, når regeringen ikke vil sende traktaten til folkeafstemning.«

for de 35 sagsøgere. Da Landsretten i første omgang havde sagt nej til at lade sagen blive ført, sørgede regeringen for, at sagsøgerne fik nej til at få fri proces. Den håbede åbenbart på, at mangelen på penge ville forhindre, at retssagen blev ført.

Sådan kom det ikke til at gå. De nødvendige penge blev skaffet, og den 11. januar 2011 afsagde en enig Højesteret den dom, at sagsøgerne havde ret til at få godkendelsen af Lissabon-traktaten prøvet ved domstolene.

I løbet af 2011-2012 vil sagen derfor blive behandlet af Østre Landsret, hvor man nok må forvente, at retten vil give regeringen medhold. Den virkelige afgørelse bliver derfor først truffet senere, når sagen kommer for Højesteret.

Hvad der til den tid vil ske, er svært at sige. Men denne gang vil Højesteret også forholde sig til EU's ændrede beslutningsprocedurer, og det kan give sagsøgerne bedre muligheder for at vinde. Derudover kan det være, at Højesteret skærper reglerne for, hvornår der er tale om den »overladelse af beføjelser«, som omtales i Grundlovens § 20.

Justitsministeriet og de skiftende regeringer har hidtil hævdet, at det ikke indebærer overladelse af suverænitet, når beslutningerne på et område holder op med at skulle træffes enstemmigt, og vetoet dermed ophæves. Denne holdning kan i høj grad diskuteres, for i virkelighedens verden gør det en afgørende forskel, om Danmark selv kan bestemme inden for et område, eller om vi kan stemmes ned ved en afstemning. Og man kan håbe, at Højesteret til sin tid vil gå imod Justitsministeriets tvivlsomme fortolkning.

Få mere at vide om Lissabon-traktaten

Folkebevægelsen mod EU: www.folkebevaegelsen.dk eller 35363740

Retssagen om Lissabon-traktaten: www.lissabonsagen.dk

Tænk tanken NyAgenda: www.nyagenda.dk

Norske Nei til EU's temaside: www.neitileu.no/kunnskapsbank/lisboatraktaten

Læsevenlig udgave af Lissabon-traktaten: www.euabc.com

Folketingets EU-oplysning: www.euo.dk eller 33 37 33 37

Sven Skovmand, forfatter og medlem af Folkebevægelsen mod EU's forretningsudvalg og landsledelse. Tidl. folketingsmedlem for Det Radikale Venstre og EU-parlamentariker for Folkebevægelsen mod EU.

Lissabon-traktaten er den mest vidtgående udvidelse af EU's magt i 20 år. Formuleringerne er ændret i forhold til EU's forfatning, der blev afvist ved folkeafstemninger i Frankrig og Holland. Men indholdet er grundlæggende det samme.

Traktaten har givet mere magt til de store lande. EU har fået en præsident og en udenrigsminister. EU har afskaffet veto retten på 53 områder, og EU er blevet styrket især på det militære og retspolitiske område, hvor Danmark har undtagelser.

EUD
EUDemocrats

www.eudemocrats.org

www.folkebevagelsen.dk

The EUDemocrats are partially funded by the European Parliament.

Folkebevægelsen mod EU, Tordenskjoldsgade 21, st.th., 1055 Kbh. K

Jeg vil vide mere!

- ☐ Jeg vil vide mere om Folkebevægelsen mod EU / EUD
- ☐ Jeg vil gerne være medlem (250 kr./100 kr. for pensionister, studerende og arbejdsløse)
- ☐ Jeg vil gerne være medlem af Ungdom mod EU (75 kr.)
- ☐ Jeg vil gerne tilmeldes Folkebevægelsens digitale nyhedsbrev (husk e-mail adresse)

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ By _____

Tlf.nr. _____ E-mail _____

Ved indmeldelse:

Dato _____ Underskrift _____

Sendes ufrankeret
Modtageren
betaler porto en

Folkebevægelsen mod EU / EUD

+++ 10435 +++

0893 Sjælland USF B

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk